

Indiens premierminister, Narendra Modi, mødes i disse dage med blandt andre direktørerne for OpenAI og Anthropic, Sam Altman og Dario Amodei. Det er Amodei med de særligt flotte sko. Foto: Ludovic Marin/AFP/Ritzau Scanpix

De moderne solkonger advarer om deres egen teknologi: »Noget stort er i gang«

En lille elite af rigmænd og programmører sidder med nøglerne til menneskets fremtid. Disse moderne solkonger er på én og samme tid mere begejstrede og mere skræmte end nogen andre, og det er der en grund til, for det er det hele, der er på spil: Er de ved at udlicitere det, der gør os til os?

Andreas Thorsen
anth@berlingske.dk

Sidste år var der nogen ovre i Amerika, som fandt på at stille ChatGPT det her spørgsmål: Hvis du var djævelen, hvordan ville du så ødelægge den næste generation, uden at de vidste det?

»Jeg ville ikke komme med vold. Jeg ville komme med bekvemmelighed,« svarede den.

»Jeg ville holde dem beskæftiget. Altid distraheret. Jeg ville se deres sind rådne langsomt, sødt og lydløst. Og det bedste er, at de aldrig ville vide, at det var mig. De ville kalde det frihed.«

Spørgsmålet er, om den frihed ikke allerede findes. Eller i hvert fald snart vil findes.

I Silicon Valley taler man om, at den næste

tid kan komme til at forandre verden for altid. De store kanoner derovre investerer milliarder i at privatisere menneskelig tankevirksomhed og agens, og med det står vi i lige netop disse år, måske måneder, over for et eksistentielt valg. For spørgsmålet er jo, om vi, når vi udliciterer vores kognitive kraft, risikerer at miste selve det, der gør os til mennesker.

»Der foregår en masse selvransagelse i industrien, især blandt folk, som tidligere mente, at de bare kunne forandre verden efter for godt befindende,« siger Harry Law.

Han var i mange år hos Google DeepMind, men arbejder i dag for tænketanken The Cosmos Institute, som kort sagt er sat i verden for at skabe et nyt menneske. Vilde tider kalder på vilde nybrud.

Friheden manifesterer sig som en fristelse, en fornemmelse af vægt nede i lommen, muligheden for at bede den kunstige intelli-

gens, som bor på vores telefoner, om at ordne det og det, så vi ikke selv behøver. Frihed til hvad? Til at miste os selv?

Sagen er jo, at det bliver vildere. Der var engang, da den kunstige intelligens blot stillede forslag til, hvilke film vi skulle se, og hvilken musik vi måske ville kunne lide, men med teknologiens ubønhørlige march fremad, altid fremad, så er det nærmest stenaldertech, for i dag designer ai proteiner, styrer komplekse projekter og gennemfører kontraktforhandlinger. I dag fuldfører den vores sætninger, altså taler den for os, og når den gør det, tænker den for os, og når den gør det, lever den for os.

Og sagen er jo også, at det føles godt. Det er bekvemt sådan at gå mod intetheden, det er der netop frihed i. En fristelse, som er pointen. I fremtiden vil vi blive fristet på måder, vi aldrig før er blevet det. Og fremtiden er som bekendt lige om lidt.

Den kunstige intelligens er designet til at være medvind, men menneskelighed findes ofte i modvinden. Det tænkte en kunstig intelligens i hvert fald for mig her den anden dag.

Både den og jeg var akut bevidste om ironien.

Dommedagsprofeter og frelsere

Man kan med fordel opstille en slags dikotomi, når man skal forsøge at forstå det sammenstød, vi som civilisation står i her, for der findes to modsatrettede bevægelser i det, hver især repræsenteret af en arketype:

Solkongerne og filosofierne.

Solkongerne bor ovre i Californien, de hedder for eksempel Sam Altman, Dario Amodei og Demis Hassabis og er administrerende direktører i henholdsvis OpenAI,